

— не петтѣ гѣби, ами петтѣ мѣничи, стари човѣчета, ужѣ че гѣби. Чакатѣ да видятѣ кой ще трѣгне къмѣ кѣшурката на най-старото джудже, че да го подгони чехѣлчето и на мира да го не остави, дордето го не изпѣди изѣ гората.

— Не е за вѣрване! — съмнява се Перчо. — Че сѣ гѣби — гѣби, но защо сѣ хора? Може пѣкъ джуджето, гдето стои задѣ кухото дѣрво, така да е наредило, а?

Той се чуди, мисли и, ето ти, че го дострашава.

— Какво ли, тѣй, както си вѣрвишѣ изѣ гората, да ти се изблещятѣ отпреде. Гледашѣ ги тука петѣ, но тамѣ може да сѣ и петдесетѣ, и повече. Не виждашѣ джуджето, то се скрило задѣ кухото дѣрво и чехѣлчето му само слухти и чака да мрѣднешѣ къмѣ него. Ехѣ, че като те забере изневидело — тапа-тупа, тапа-тупа, тапа-тупа... Пѣкъ ужѣ гѣбичкитѣ, а то човѣчета, като заподскачатѣ намѣсто сѣ крака, сѣ тѣзи дебели копѣнчета наоколо ти, че, ха на-самѣ, ха нататѣкъ — я излѣзешѣ живѣ изѣ гората, я — не!

— А че има джуджета — има! — увѣрява се Перчо и му става весело, като гледа изрисуваното на картината старо джудже. — Има ги и сѣ до едно богати. Знаятѣ кѣде има закопано имане; мушкатѣ се навсѣкѣде; провиратѣ се дори и презѣ ключалката на вратата вѣ царскитѣ палати и, като се свратѣ нѣкѣде задѣ огледалото вѣ стаята на царската дѣщеря, подмамватѣ я да отиде сѣ тѣхѣ вѣ гората — царица да имѣ стане. Такива сѣ хитри и майстори джуджетата, че каквото щешѣ, това могатѣ да измислятѣ и направятѣ. Едно време, като ходилѣ царскиятѣ синѣ да тѣрси златното пиле, нѣмало и до днешенѣ денѣ да се вѣрне, ако не му били помогнали джуджетата.

— Пѣкъ ужѣ гѣби, — а то човѣчета, — по-голѣми, и по-малки, всѣкакви, — размисля Перчо. — Тѣ си стоятѣ до хралупатото дѣрво, подсмиватѣ се и чакатѣ. Само да се случи да забележи най-старото джудже, че нѣкой си, да речемѣ, глупчо, вѣрви, подсвирка си и огладиѣлѣ — тѣрси нѣщо да си хапне. „Охо, гѣби! — радва се глупчо, отваря торбата и бѣрза да бере. Само това чака най-старото джудже. — „Гѣби ли? — подскача на единѣ кракѣ то и намигва на чехѣлчето. — „Не мѣрдай сега!“ И бере ли, бере глупчо ужѣ гѣбитѣ. И тѣкмо напѣлни